

[Rytter.]

taler, at det bliver nødvendigt at have det og det Personale. Om det siger Ministeren ikke andet end, at det kan man ikke gaa med til. Men er det tilstrækkelig Forklaring? Ministerens Udtalelser var mig desværre en eneste stor Skuffelse.

Dernæst vil jeg gaa lidt ind paa, hvad Ministeren sagde. Han sagde, at i Minister Rytters Ministertid blev Princippet om Sammenlægning af Embeder fastslaaet. Er det for at stemple det Princip som mindre værdigt? Det var imidlertid af Administrationskommissionen, det var af Sparekommissionen, det var af Finansudvalget, det var under Finanslovdebatterne, det blev draget frem. Det er ikke en enkelt Mand, der har fastslaaet dette Princip, det er et Princip, som er blevet hævdet af den samlede Rigsdag Gang paa Gang. De kraftigste Ord brugte daværende Justitsminister Steincke, idet han sagde: Rigsdagen har henstillet til mig nu at skære igennem. Saaledes er Forholdet. Man kan slaas her paa Rigsdagen, men er noget vedtaget paa Rigsdagen, skal det ogsaa sættes igennem.

Saa siger Ministeren: Dommerne har nok at bestille, der er Tilfælde, hvor Ministeren har været med til at konstituere en Dommerfuldmægtig til at tage sig af Politisager og en til Alimentationssager. Ja, det har jeg været med til mange Gange ogsaa i Embeder, hvor der ikke var nok for Dommeren at gøre, fordi Dommerfuldmægtigene ogsaa skal uddannes. Men de Steder, hvor Ministeren har været med til dette, er rimeligvis i de store Embeder, hvor man selvfølgelig overdrager den Slags Ting til Fuldmægtige; det er derfor ikke noget Bevis paa, at der i andre Retskredse er for meget for Dommeren at gøre. Men hvem er mest kompetent til at sige, om Dommerne har tilstrækkeligt at gøre? Det plejer vi her i Rigsdagen at sige, at deres Organisation er, og Dommerforeningen siger udtrykkeligt, at den er Modstander af Oprettelsen af smaa Embeder, ikke blot af lønningsmæssige Grunde, men ogsaa af arbejdsmæssige Grunde.

Saa siger Ministeren, at den Retningslinie, som blev fastlagt under Minister Rytter — hvilket jeg altsaa har stemplet som urigtigt; det er ikke den enkelte Mand, der har fastlagt et enkelt Princip, det er den samlede Rigsdag —, er ikke senere blevet fastholdt. Jeg synes imidlertid, det er en daarlig Undskyldning. Forholdet er nemlig det, at der kan altid være Strid om, hvor hurtigt man skal gennemføre et Princip. Een Minister kan mene: Lad os tage det

langsomt, idet vi stadig har det Princip for Øje, medens en anden kan synes, at man skal tage det noget hurtigere. Men den højtærede Justitsminister er den første, der bryder med Princippet derved, at han kommer her til Rigsdagen og siger: Rigsdagen maa gøre om, hvad den tidligere har besluttet — uden i Motiverne til Lovforslaget paa nogen som helst Maade at rede-gøre for, hvorfor Rigsdagen maa gøre det om. Ingen tidligere Justitsminister er kommet saadan uden videre til Rigsdagen og har sagt, at det og det maa den gøre om. Det er i enkelte Tilfælde sket, at man har oprettet nye Retskredse, men der var særlige Grunde, som blev godkendt fra alle Sider. Jeg for mit Vedkommende tog ikke Ordet, da jeg kunde se, der var særlige Grunde, som gjorde sig gældende. Men Ministeren kommer her som den første og siger, at hvad Rigsdagen har besluttet, det vil han have ændret, uden at der gives nogen fyldestgørende Forklaring i Motiverne. Samtidig er Ministeren efter de Oplysninger, der nu foreligger, nødt til at indrømme, at naar det er gaaet ud over Nibe, er det ikke en Følge af det Forslag, vi dengang vedtog, men det skyldes Administrationen.

Den højtærede Justitsminister raadede mig til at læse Folketingets Betænkning igennem. Jeg kan forsikre den højtærede Justitsminister, at det gjorde jeg baade dengang og nu, da jeg skulde have den Ære at diskutere med den højtærede Minister.

Justitsministeren siger, at der var langtfra Enighed. Nej, om et Forslag som dette bliver der aldrig Enighed, thi Kredsen Rigsdagsmænd af alle Partier maa nødvendigvis tage deres egne Standpunkter. Men der var Enighed blandt Partierne, og det er det, man her paa Rigsdagen forstaa ved Enighed: at de 4 Partier er enige. Men i Spørgsmaal af den Art vil der nødvendigvis altid være et Mindretal. Og selv om saadanne Forslag er populære og Justitsministeren vilde gaa fra Sejr til Sejr ved at komme med flere af dem, vilde det efter min Mening være dyrt for Dommerstanden som saadan.

Saa siger den højtærede Justitsminister, af Administrationen har aldrig afgivet noget Løfte om, at Hovedtingstedet skulde flyttes til Nibe. Det er rigtigt, men Administrationen har afgivet et Løfte om, at Spørgsmaalet skulde tages op til Overvejelse. Ministeren siger, at det ogsaa er sket. Hvori har det givet sig Udslag? Naar et saadant Spørgsmaal bliver taget op til Overvejelse, plejer man at drøfte